

Euzubillahimineşşeytananirracim Bismillahirrahmanirrahim

## Herkes bir arayış içinde

Ayberk Efendi | Berlin 2008

La havle vela kuvvete illa billahil aliyyl Azim. Meded ya Sultanul Evliya, meded ya Şeyh Nazım hazretleri. Senden olsun, bizden olmasın.

Her sözümüz Hakk için olsun. Olsun ki, halkı Hakk'la buluştursun. İnşallah. Bu dergahta herkese yer var. Bu kapı herkese açıktır. Yeterki, arayanlardan olsun. Biz burada dinin esaslarını öğretmeye çalışıyoruz ama hiç bir şey bilmeyen insanlara bunları öğretmek için toleranslı olmak gerekiyor. Ne var ki, bizim toleransımız dışarıdan gelen adamın toleransına uymuyor çünkü onlarda tolerans yok! Lakin, onlar öyle öğrendi. Allah'a şükürler olsun ki, yavaş yavaş oturmuş bir cemaatimiz olduğundan edeb ve usulü şeriat çerçevesinde gözetmeye çalışıyoruz! Tabi ki birden bire şok etkisi yapacak değiliz insanlarda. Isındıra isındıra, yavaş yavaş tarikatın gereklerini uygulamaya koyuyoruz.

Binaenaleyh, dışarıdan gelen kimselerin hiç duymadığı ve yaşamadığı ilim karşısında kalbini bozmadan oturup dinleyip ilerisi için bir fayda vücuda getirebilmesi için bu usul elzemdir.

Netice itibarı ile insanlar zaten ne için toplanırlar? Ne için buluşurlar? Birşeyler toplamak ve bulmak için. Zira insanların bir yerde toplanmış olması demek, onların orada birşeyler aradığı manasına gelmektedir. Yoksa sırf kuru merak olsun diye değil. Amerika, Irakta ne arıyor? Fransa, Afrikada ne arıyor? Türkiye, Kuzey Irakta ne arıyor? Türkiye'nin cevabını verebiliriz: küçük küçük kurtçuklar arıyor! Onların ne aradığını biliyoruz da ötekilerin ne aradığını bilemiyoruz! Herkes bir şeyler arıyor, ama ne arıyor? Kimi ev arıyor, kimi araba arıyor, kimi koca arıyor, kimi hanım arıyor, kimi altın arıyor, kimi elmas arıyor. Kimileri de petrol arıyor. Hasılı kelam, herkes bir şeyler arıyor.

Önemli olan o ki, neyi, nerede, nasıl aradıklarıdır? İşte bu mesele mühimdir. Bazı kimselerde aramazlar amma beklemektedirler. Beklenti içindedirler. Ne varki, onlarda ne beklediklerini bilememektedirler. Sadece onların değil, yaratılan bütün mahlukatın halidir bu, aramak ve beklemek. Kimi doktor bekler, kimi hasta bekler, kimi kervan bekler, kimi saray bekler, kimi kız bekler, kimi oğlan bekler. Herkes birşey beklerde, neyi, nerede, nasıl ve niçin bekler? Asıl mesele budur.

İnsanlarda iki haslet vardır ki aramak ve beklemek. Şimdi biz soruyoruz “Ne arıyorsun?” “Huzur arıyorum!” diyor. “Ne arıyorsun?” “Para arıyorum!” “Ne arıyorsun?” “Emniyet arıyorum!” “Ne arıyorsun?” “Bela arıyorum!” Belasını arayan bulur. O çok çabuk gelirse huzuru arayan biraz daha aramak zorunda. Neyi nerede aradığına bakar aradığın şey! Sorduğumuz vakit bazı kimseler der ki “Ben bir şey aramıyorum.” “Eee peki, bir şey bekliyor musun?” “Yok, bir şey de beklemiyorum.” Yani, ne arıyorum, ne bekliyorum!



Peki diyoruz o zaman. “Madem ki hiçbir şey aramıyorsun, hiçbir şeyin peşinde değilsin, hiçbir şeyde beklemiyorsun, o zaman niye isyandasın?” Evinde isyan edersin, sokakta isyan edersin, iç dünyanda isyan edersin, dış dünyanda isyan edersin, ama sen mutlaka isyan edersin.

Aramak ve beklemek. İnsanoğlu bu iki şeyin içindedir. Bu aramak ve beklemek insanın geninde vardır. Ruhunda vardır, kanında vardır. Ben bir şey aramıyorum, beklemiyorum diyen adamdan daha yalancısı yoktur. Benim bu dünyada bir beklentim yok, bir arayışım yok diyen adam yalancısıdır! Madem birşey aramıyorsun, o zaman senin bu dünyada yerinde yok.

Bu dünya arayanların ve bekleyenlerin dünyasıdır. İnsanoğlu ne aradığını ve ne beklediğini bilmediği müddetçe, kendini bir takım sıkıntıların ve depresyonların içinde bulmaktadır. Hiçbir şey aramıyorum diyen adamın burada işi ne? Firmada işi ne? Sokakta işi ne? Evde işi ne? Kabirde bile sorarlar adama: „Ne arıyorsun burada, başka yer mi bulamadın kendine?” diye. Ne cevap vereceksin? „Bula bula, burayımı bulduk“ diyeceksin? Aradın ki buldun. Yoksa aramadan mı getirdiler? Önceden beklenti olan yerdi burası. Vakti saati gelince de beklentiler devreye girdi. Arayışların bittiği noktada beklentiler, beklentilerin bittiği noktada aramalar başlıyor. İkisi birbirinden ayrı değil, ama aynı da değil. Çünkü aramak demek, aynı zamanda aradığı şeyin kendisine gelmesini beklemek, demektir. Peki bu arayış noktasının başlangıç noktası neresi?

“Cenabı Hakk, buyurdu ki: „Ben gizli bir Hazine idim bilinmeyi diledim.” Nedir bu Ayet ve Hadisdeki mana ve sır? Onun sırları ve manaları bir değil, bin değil derya misalidir de, belki biz o derya içindeki bir damlanın zerreciğinden bahsedebiliriz. Bir an bile olsa düşünmek lazım. Dinlemek lazım. Allahu Teala “Ben gizli bir hazine idim bilinmeyi diledim.” Buyurduğunda neyi kastetti? Bu İlahi kelimadaki hikmet neyi içeriyor? Birincisi belki: „Beni arayın!” emridir ki, çünkü ancak saklı ve gizli olan bir şey aranabilir. Neticede zaten, bütün kainatın ve mahlukatın yaratılma hikmeti bu İlahi Kelam’dır. “Ben gizli bir Hazine idim, bilinmeyi diledim.”

Binaenaleyh, bunun üzerine insanlık yaratılmıştır ki, o gizli olan Hazine bulunsun, ve yine o gizli Hazine’nin içinde gizlenmiş olan, kulluk ve ibadet sırrı ortaya çıksın. Lakin, o kulluk ve ibadetin içinde ne vardır? Arayış vardır. “Ben, sizi ancak kulluk ve ibadet etmeniz için yarattım” buyuruyor, Cenabı Hakk. Hasılı kelam bu mübarek Ayet’teki hikmetin bir bağlantısı da “Ben gizli bir hazine idim, bilinmeyi diledim” içinde yatar. Yani “Ben gizli bir hazine idim” Ayet’inin içinde, aynı zamanda “ Ben sizi ancak kulluk ve ibadet etmeniz için yarattım” Ayet’i gizlenmiş bulunuyor. Çünkü ancak ibadet ve kulluk üzerinden Allah’ ı arayabilirsiniz ki, o gizli Hazine ortaya çıkabilsin. Peki, sen mi O’nu buluyorsun yoksa O’nu kendisini sana bulduruyor? Bazı kendini bilmezler gelip “biz Allah’ı bulduk” diyorlar. Bizde soruyoruz “Nerede?” “Kalbimde” diyorlar. Sen mi buldun? Yoksa, O’ mu girdi kalbine? Sen daha burnunun ucunu bile bulamıyorsun! Nerede burnunun ucu? Göremiyorsun ki, bulasın.

Bir şekilde buldun kabul etsek bile, o halde niye buradasın? Bulmuş olsan burada olmazsın. Bil ki, bulan burada olamaz. Burası arayanların ve bekleyenlerin dünyası. Bulanların değil. Onun için



insanoğlu “Ben buldum” derde, biz onu gücendirmeden cevap veririz “Sen değil belki, O seni buldu” deriz. Dolayısıyla arayış, Allah' in gizli bir Hazine olduğunu ortaya çıkarır da, bekleyiş nedir? Beklentiler nedir? Sen aradığını bulduğun vakit, beklediğini buldun demektir. Yani o beklentilerin meydana gelmiştir. Nedir o beklentiler?

Cenabı Hakk'ın sana vereceği ihsanları, mükafatları, cennetleridir. Yani asli vatanın olan Cennete kavuşmaktır. Neyi ne için bekler insan? İlahi huzur ve İlahi mutluluk olan sonu olmayan sonsuzluğu. Bütün bu sınırlar “Ben gizli bir Hazine idim” 'in içinde yatıyor da, biz insanlar, farkında olmadan O'nu başka yerlerde arıyoruz. Bu konuyu daha da derinleştirebiliriz amma, anlayana bu kadar yetişir.

Bu sohbeti eve gidip üzerinde düşünebilen adama çok ilim vardır. Zira insan doğduğu vakit, o aramakta olduğu yolun üzerinden gelmiştir zaten. Yani o yolu biliyor. Biliyor da anne ve babanın öğretişi üzerine ya yolu unutuyor ya yolun üzerinde yürüyor. Bu yüzden anne ve babanın çocukları üzerindeki sorumluluğu o kadar ağırdır ki, o yeni doğan çocuk yürümeye ve dili dönmeye başladığı andan itibaren ona o hakikatı vermesi gerekmektedir. Sonradan aramaya başlayacağı şeyi aramadan, anında öğretmektir.

Senin arayacağın ve bekleyeceğin budur demektir. Onun için ey insan, bu taraftan ara ve bekle. O zaman bulursun. Yolu uzatmaya ve yorulmaya gerek yok. Fatih

